

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamentele se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și Administrația: Strada Măcelarilor Nr. 21.

Se prenumără și la poste și la librării.

În Bucuresol

primesce abonamente D. C. Pascu, Str. Lipsani 35.

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscrise nu se înapoiază.

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Cu 1-a Aprilie v. 1891

se începe

Abonament nou

la

„Tribuna“.

Abonamentele se fac cu multă lesnărită în monarhie, cât și în România prin mandate postale (Posta-utalvány — Post-Anweisung.)

Se recomandă abonarea timpurie pentru regulata expediție a foii.

Domnii abonenți sunt rugați a ne comunica eventual prelungă localitatea unde se află și **posta ultimă**; ear' domnii abonați vechi spre ușurare pot lipi pe mandatul postal **adresa tipărită** dela fașule, în care li-s'a trimis țiarul până acuma.

Administrațiunea țiarului
„Tribuna“.

Ceea-ce ne așteaptă.

Violentarea Slovacilor așa precum ea ni-se prezintă de chiar rapoartele maghiare e un act, care chiar și în Ungaria își caută părechia.

Slovacii din Ungaria au ajuns prin fel și fel de striviri ale guvernului maghiar acolo, încât nu mai poate fi vorba la ei de o vieță politică națională. Gimnaziile lor naționale, societățile lor culturale au fost închise și desființate, ear' averea secuestrată a acestor instituții de „cultură a fost dată unuia dintre „Kultur-egylet“-urile, înființate tot pentru cultura Slovacilor. — precum susțineau cercurile guvernamentale, — se înțelege cultură „patriotică“. Vedem, că poporul slovac a suferit toate aceste înfrângeri, și din comitate Arva, Sohl, Liptau și Trencin, în care Slovacii locuiesc compact, din an în an tot mai puține se audiau și tot mai multă liniște se făcea. Dovadă, că puterea națională a acestui neam de popor se află în decadență; ea nu se mai manifestă prin nimic, decât poate prin țipete de durere ascunse, care însă nu treceau nici prin hotarele acelor comitate, în care Slovacii sunt acasă.

Va se dică după chiar conceptele șovinistilor maghiari Slovacii au ajuns acolo, unde se intenționează a mîna pe toate popoarele nemaghiare din Ungaria: să renunțe la vieța

lor națională. Între slovacime nu mai era vorba de aspirațiuni naționale, nu se mai țineau adunări politice, cu un cuvânt a încetat de ani încoace orice mișcare, care ar dovedi existența unui spirit de organizațiune națională.

S'au găsit la toate naționalitățile Ungariei „apostoli“, care propoveduiau cuvîntul supunerii. Și noi Români am avut fericirea de a vedea răsărind câte un apostol de acestia, care ne șoptia așa în taină: „Maghiarii nu pot să stea cu Români de vorbă, căci acestia prea sînt dărji și îndărătnici; dacă Români se vor apropia mai tare de guvern, atunci și ei vor fi mai mult considerăți!“ Aceasta era tema, despre care se făceau și poate se fac și astăzi variațiuni politice. Fiecare Român are astăzi însă convingerea, că dacă poporul român ar fi urmat politicesc dlui Iosif Gall și metropolitului Miron, eram astăzi tocmai acolo unde sînt acum Slovacii. Dacă noi renunțăm la o bună parte a aspirațiilor noastre naționale, dacă astăzi fiecare „Român-patriot“ ar cunoaște „perfect“ limba maghiară „în vorbire și în scriere“, Maghiarii s'ar fi oprit în politica lor de aspirare și sugrumare a naționalităților? Ceea-ce se întimplă astăzi cu Slovacii ne dă răspunsul la această întrebare și ne deschide totodată o perspectivă în viitor despre ceea-ce ne așteaptă, dacă noi vom fi seduși a urma o politică de oportunitate, dacă nu vom ști să ne apărăm cu toată tăria drepturile noastre naționale firesci.

Poporațiunea slovacă în Ungaria numără (după Dr. Konek) 1,898.202 suflete, locuiesc în masse compacte în partea nordică a Ungariei și formează în nouă comitate majoritatea absolută a populațiunii. Acest popor, numeric destul de important, este astăzi politicesc cu totul inofensiv. Chiar din punctul de vedere al așa numitei „idei de stat“ în înțeles maghiar, Slovacii nu pot fi considerați de un factor, care ar mai avea puterea de a se opune realizării acestei idei. Cu toate aceste politica maghiară nu se mulțumesc cu acest rezultat dobândit. Ea tinde la mai mult. Spiritul liberal al bisericii luterane, ai cărei fii credincioși sînt Slovacii, ar mai pute forma un scut pentru conservarea naționalității lor. Să se dărime deci și acest scut! Slovacii trebuie scoși și de sub acest unic adăpost, pentru ca să li-se iee și puțința chiar de a-și păstra firea lor națională! În calea realizării acestei tendențe politica maghiară se lovesce de massa compactă a Slovacilor, se lovesce de legi ale țerii sanc-

ționate și aprobate de atâte capete încoronate. Dar' ce înseamnă pentru Maghiarii șovinisti acestea pedeci? Nime. Massa compactă a populațiunii slovacice are să fie spartă prin o arondare nouă și nefrească a districtelor, ear' legile au să fie abrogate fără nici un scrupul. Cine va mai opri atunci pe Maghiarii ca pe base „constituționale“ să introducă limba maghiară în biserica slovacă și astfel să șteargă cu desăvîrșire de pe fața pămîntului aproape două milioane de Slovaci?

Eată dar' la ce se pot aștepta toate naționalitățile „îmblânzite“ din Ungaria. Dacă se poate realiza acest scop al politicii maghiare la Slovacii, pentru-ce nu s'ar pute realiza și la Români? Ideea înființării unei episcopii greco-orientale maghiare a și fost pusă în discuțiune de presa șovinistă maghiară, ear' despre maghiarizarea bisericii greco-catolice putem servi deja cu rezultate pozitive. Pentru-ca să ajungem dar' în rînd cu Slovacii și să împărțim soarta lor, n'avem decât să fim concilianți, să ne lipsim noi pe noi astăzi de unul, mîne de altul din drepturile noastre, să pășim cu rezerve, timi și cu concesioni, să fim îngrijiați, că supărăm prin o pășire resolută națională pe stăpînitori, să nu cerem, ca limba noastră maternă înainte de toate să fie respectată și învățată. Putem fi siguri, că astfel ne întîlnim în calea jumătate cu Maghiarii și ne vom „înfrăți“, dar' în înțelesul cum se „înfrățesc“ astăzi Maghiarii cu Slovacii, adică pe base, care exclud cu desăvîrșire viața și biserica națională.

Memoriul bucureșean — oprit în Ungaria. Cetim în „Românul“ (numărul din 17 Aprilie n.):

„Guvernul unguresc în furia lui contra memorandumului studenților români a mers până acolo, încât a nesocotit până și cele mai elementare reguli de politeț și drept internațional: a oprit nu numai intrarea și răspîndirea memoriului în Ungaria, dar' chiar trecerea lui prin țeară. Așa s'a întemplat apoi, că mai multe persoane, cărora s'a trimis exemplare din memoriu, au scris comitetului, că nu le-au primit.

„Guvernul unguresc a oprit însă nu numai singurele numere din memoriu, ci chiar cele trimise în țări. Dela Verciorova comitetul executiv al studenților a fost înscințat în mod oficial, că memorandele s'au oprit în gară, la biroul vamal, până la un contra ordin al ministerului de interne maghiar. . . . Ca în Rusia!“

Într'adevăr ministrul unguresc Baross a exmis o ordonanță ministerială, care, după o corespondență a „Gazetei Transilvaniei“, are următorul text:

„Memoriul studenților universitari români“ ca. rōpirat kiltltsa 1931. A Buk-

restben megjelenő „Memoriul studenților universitari români“ ca. rōpiratōl a postdn valō szallitds kedvezemēnye a magyar szent korona orszōgainak egysz teruletēre nēzve megvonatdn a kir. posta és tōvirrda hivatalok atsitom, hogy a kōrdesēs rōpiratōt a kiltlittott sajtōtermēkek mōdjāra kezeljēl. Budapest 1891 Mārcius. 24 Baross s. k.“

Pe românește: „Oprirea broșurii întitulate „Memoriul studenților universitari români“ 19341. Broșurei întitulate „Memoriul studenților universitari români“, care apare în Bucuresci, detragēndu-'i se favorul de a fi transportată prin postele din întreg teritoriul țerii de sub coroana Sf. Stefan (i. e. debitul postal), îndrumēze oficiile postale și de telegraf, ca să tracteze broșura din cestiune în modul publicațiunilor oprite ale presei. Budapest, 24 Martie n. 1891. Baross m. p.

Afacerea contramemoriului maghiar. Cetim în „Pester Lloyd“ (numărul din 17 Aprilie n. ediția de dimineața): „În afacerea răspunsului la cunoscutul memoriu român a avut astăzi loc în una din salele universității o mare întrunire a studenților, la care s'au prezentat circa 700 universitari. Întreg decursul ședinței a fost demn, sērbătoresc chiar. La ședință a luat parte și o deputațiune de cinci membri ai tinerimii universitare clujene. Ca președinte al adunării a funcționat Iosif Rényi.

„Acesta expune, că tinerimea maghiară trebuie să răspundă la memoriul român, pentru-ca tinerimea străinătății să se convingă despre sentimentele leale ale națiunii maghiare și tinerilor bucureșeni să li-se iee odată pentru totdeauna voea de a abusa de credulitatea Europei. Președintele recomandă următoarea rezoluțiune spre primire:

„Tinerimea universitară budapestană se pronunță în numele ei propriu și în numele celorlalte institute de învățămînt superior ungare, care s'au alăturat mișcării, că această mișcare este îndreptată numai în contra tinerimii universitare a României și în contra tendenței ce pîndese în mod pervers din memorand; dāndu-se expresiune acesteia pentru întimpinarea ori-cărora neînțelegeri, tinerimea studioasă a Ungariei declară totodată în mod sērbătoresc, că va trăi în frățietate legală și datornică cu toți cetățenii fără deosebire de naționalitate, nu va cere dela ei altceva, decât ceea-ce se poate pretinde cu drept cuvînt dela ei în interesul lor propriu și în al ideii de stat maghiar.“

„Rezoluțiunea a fost primită cu strigări generale de Eljen. Apoi au vorbit mai mulți oratori, care toți au condamnat în înțeles patriotic memoriul român. A fost interesant, cum Valeriu Mezey, un Român din Cluj, s'a mărturisit de patriot maghiar și a declarat acusa studenților bucureșeni, că Români ungureni ar fi maghiarizați cu puterea, drept o minciună. În același înțeles au mai vorbit și Edmund Németh (Deutsch), Béla Fekete (Schwarz), Oskar Waisenborn (!), Valentin Eötös, Karl Veres și Béla Szemere. La sfîrșit s'a ales un comitet executiv de 20 membri, care a fost însărcinat cu elaborarea contramemoriului. Urșitorului mișcării, dlui Iosif Rényi, s'a votat mulțumită protocolară. Seara studenții s'au întrunit în redată la un banchet. La acest symposion a fost față profesorul Georg Alexi, un Român de nascere. Toastele s'au ridicat mai ales patriei maghiare și tinerimii patriotice maghiare. La adresa profesorului Dr. Gregor Moldován

s'a trimis o adresă de felicitare. Banchetul s'a sfîrșit după meșul nopții“.

Partea cea mai mare a foilor maghiare îl numesc pe tînărul „român“ Mezin sau ca „Pester Lloyd“ Meziu pentru-ca să fie — veđi Doamne — românește. Dar' acest Meziu, Mezin sau precum îl numesc d. e. „Erdēlyi Hiradō“ mai bine Mezey, care altdată ar trece înaintea patrioților nostri drept un Maghiar „olahisat“, este fără îndoială tot așa Român, precum e Sērbul Alexici și Armeanul Moldován Gergely, sau precum e Maghiar neoaș jupānul Waisenborn.

Perplexitățile sērbării milenului unguresc. Cetim în „Pester Lloyd“ dela 17. c. n.: „Data cuprinderii țerii încă nici acum nu e stabilită. Savanșilor li-ar pute sta poate fatru unele scrisori, care se află în posesiunea familiei Szilassy din Abony. Acele sînt redigiate într'o scrisoare maghiară vechie, poate scytică și se cetesce în tocmai ca scrisoarea jidovească din dreapta în stānga. Cuprinsul acestor scrisori se poate descifra cu ajutorul unui alfabet scytic, pe care, după-cum împărtășese „Magyar Hirlap“, l'a fost alăturat la anul 1475 episcopul din Vaț, Vincențiu Szilassy la aceste documente. Una dintre aceste scrisori conține următoarea notiță: „Drept primul cap al familiei Szilassy se amintesc beliducele Kund, ai cărui fii sînt Bulcs, Csatar și Kusid de Genus Akus, Kusid a fost la anul 889 trimisul principelui Almos și al beliducilor sei la principele morav Svatopluk Dēssen pentru înțrarea națiunii maghiare în această țeară. În anul 896 el era beliduce, când împreună cu Lehel și Bulcs a respins pe câmpia dela Alpăr pe principele bulgar. Atunci au urmat curcerii până la Belgrad. După aceea s'au dus preste Sērbia la Spalato și au curcerit Croația. Lehel a luat în posesiune Pozsega, Bulcs Agramul, Kusid Vukovār-ul“.

Precum se vede și la începuturile stăpînirii maghiare în această țeară dăm de „Jidanie“, căci trebuie să cetim documentele și de astădată de-a îndoasele. Aceasta pentru adovărul istoric, propagat prin presa jidano-maghiară. Ce-ți face înrudirea!

REVISTĂ POLITICĂ.

Sibiu, 6 Aprilie st. v.

Afaceri interne.

Mai multe țiare din Budapesta laudă atitudinea „patriotică“, pe care episcopul Baltik a manifestat-o în ședința din urmă a conventului districtului dunărean. După-ce lui nu i'a succes a îndupleca senioratele pentru reprezentanță la sinod și în calitate de președinte era silit să enunțe hotărîrea conventului, a declarat, că el va lua parte la sinod. El s'a provocat la aceea, că de 100 de ani protestanții totdeauna au fost uniți, ei împreună au luptat și au exoperat, ca religiunea lor să fie egal îndreptățită cu celelalte confesiuni din țeară.

Al strigătelor vriet ajunge până în riu. Acesta 'n veselie-l aduce înainte, și întrebă și el: E astăzi sērbătoare în pădurea adună? Sunetul cunos; dar' ce sērbăvi voi oare?

Și ca oțelul ce rēsună, se sdrobi strigătul de stāncă. Credea, că inimile cumplit vor bate în piepturi și cugetări adūnci frunze vor brāzda, dar' el stā amenințānd și certānd: ce bate așa nāvalnic inima în piepturile voastre?

Nu era furtuna, nu era nici cāntarea de sērbătoare, nu era nici bātaia inimii noastre. Rēsunat-a puternic, isbit în scutul nostru, scutul sorții, care s'a sdrobot.

Și în riu și în pădure toate-s în tăcere, stāncea ea însăși vuetul restrāngē, pānă-ce întrebām, apāsāt și greu: „O soartă! Ce ceri dela noi?“

Pānă cānd luna nu va fi din cer cu vuet asvirlit, și nu va pica jos pe pāmēnt — nu perim!

Pānă cānd stelele nu vor trece, unele după altele, și soarele al lor suflet nu va suge — nu perim!

Pānă cānd papura pēr de fecioară nu va rāpi, legāndu-'l ca cuibul pe cap ușor așeāt — nu perim!

Pānă cānd bārbatul degetele-'și simte tremurānd c'ating dragă în iubit, pānă cānd pīrul cu māndrie alargă prin ogoare multe și-al holdelor freamēt duos el ascultă — nu perim!

Pānă cānd ieelele sirepe preste cāmpii vor sbura, legānd hohotele eroilor nostri — nu perim!

Pānă cānd apă din peatrā n'a curge, florile toate-'n sābii sāngerose nu se vor schimba, femeile nu vor mai rīde cu bucurie, cānd dinainte-le trec cele cu dulci nādejdi — noi nu ne stīngem!

FOIȚA „TRIBUNEI“

Sola

de

Carmen Sylva.

Poemă cetită de Maiestatea Sa regina Romāniei în ședința iubirā a Academiei Romāne.

Dacă ogoarele Romāniei sînt atāt de bogate și de roditoare, aceasta o datorim mult sāngelui vērșat pe dinsele de acei, care din vremuri vechi s'au jertfit pentru a le apēra.

Astăzi, în ții de sērbătoare, se cuvine dar' să amintesc despre eroii din trecutul cel mai depārtat. Nu mē țin de acei, care au numai un vae victis pentru cei învinși, ci pe acestia adese îi cred mai vrednici de toată lauda.

Noi ne māndrim mult, că ne tragem din Romāni cei învingători; sē nu uitām însă nici-odată pe Dacii cei învinși, care murind o moarte vitejească, au acoperit pāmēntul acesti țeri cu cuauini neperitoare.

M'am încercat sē ridic din mormēntul uitării ființele mārēțe ale acestor luptători, pentru a întări inimile și a înālța cugetările noastre.

Neamul nostru a stat totdeauna ca o stāncă, menită a sparge grelele valuri ale popoarelor ce se rostogoliau unele preste altele. Adese i-au trecut valurile preste cap, dar' tot atāt de adese ni-am înālțat capul earși cu māndrie, botezat pentru lupte noue și pentru răbdare vitejească.

Vreau sē cānt astăzi pe eroii, care nasc necontenit din holdele noastre aurii; și cu toate că sînt numai un mic lăutar, vout da cāntecului meu un vers, care sē umple inima voastrā de bucurie.

Sola.

Noaptea, la lumina lunei, umblă rātācind pe malul Dunării, în sus și în jos, mārēța arētare a unei fecioare. Ea mānile-'și frānge, în ape întrā până la brēu. Ea caută un vad, sē treacă dincolo, și cu glas se vaieță: — „Dar' nu vedeți? Din cea din urmă bātēlie am luat pe cel din urmă ostaș! Trebuie sē trec dincolo! O valuri spu-megătoare! Lāsāți, s'aseđ dincolo, la adāpost de furia vrāșmașului, pe cel din urmă ostaș! Lāsāți sē treacă dincolo mireasa! Arētați-mi vadul, care sē nu vēd oștirile romane cālēcānd în picioare pe mortul meu! Lāsā-mē, Dunāre, sē trec prin ale tale în-sāngerate valuri!“

Astfel se vaieță fecioara toată noaptea cea lungă și mānile-'și frānge; ear' valurile Dunării trec fără 'necutare, puternice și nemiloase, la lumina lunei, care privesce a morșilor cādere și-a morșilor mulțime.

La sfat ședeau fruntașii eroi ai Daciei, în adāncă tăcere, precum se cuvine celor voinici și tari de inimă. Cel mai în vīrstă în jos se uitā încoremnit, și-aruncā o peană de vultur. Un suspin se ridicā din pieptul tuturor, ca vēntul care scutură virfurile într'o pădure de stejar. Peana șicea: „Romānii vin!“ Cel mai tīnēr în sfat sta rāzimāt pe scutul seu. Ochii îi schintēiau; dar' fruntea lui cea albă era încreștită de aspre cugetări, și de rēsufarea-'i deasā pletele-'i negre ca peana corbului se mișcau mereu pe umerii lui. El luā o frunzā de rozog și o asvīrli lūngă peana de vultur, stringēndu-'și buzele cu dispreț. Voia sē dicā: „Frunzā de rozog s'au Romānii, căci ei s'au vorbāreți!“ Dar' cel bētrān, arētānd spre Dunāre, ce 'n rașele soarelui strălucia printre trunchii urieși, luā

ulciorul cu apă, vērșa din el mai āntēiu o picătură, în urmă o stropitură, pe urmă toată apa, revērșāndu-se ca un rīu întreg, care sparge și sfarmā stānci și dealuri, stricā și distruge cāmpii și păduri, creșce și creșce necontenit, nutrit de ape lāturalnice și de ploii neîncetate. Și un suspin se ridicā earși din pieptul tuturor!

În sfîrșit glasul bētrānului se auđi: „Putem sē stām împotrīv?“ Ear' cel mai tīnēr șopti: — „Sola!“ Și precum în pădure ploaia începe a picura lin, și cu încetul se îndesesc de strābate preste tot locul ca un rīu, astfel șoptele se întērirā în gura bārbāților, care stau la sfat. Toți întrebau: — „Sola! Nu te temi?“ Toți întrebau: „Nando!“ Ce te face atāt de îndrāsnet? Oare 'ți s'a jurat ea sē-'ți fie mireasă?“ Capul tīnērului ostaș 'i-se plecā pe pieptu-'i: „Ea s'a jurat sē-'și aleagā cine sē-'i fie soț, numai după a treia bātēlie. Nerābdător aș-'tept a treia bātēlie“. Bētrānul din sfat clātīnā capul plin de îngrijire, și așeđā lūngă peana de vultur o peatrā. Atunci cu toții strigarā într'un glas: „Arētare! Nu! încă stā țeara Dacilor în picioare!“ Și lung timp va mai trāi poporul nostru, dacă vom finē piept „cu Romāni, pānă cānd o fecioară nu-'și va fi luat de bārbat pe un mort“.

La revērșatul șorilor scilpescce preste ape jocul mut al musculișlor rēsēfate. Cu aripi îndrāsnețe ele ating valurile line, precānd în sus se asvīre peșcele cu solzii lucitori. Și pe maluri scilpescce ale bārbāților arme. Fecioarele le spalā de sānge și cu cāntări le ureazăz noue isbāndiri. Sola prinde în scut lumina soarelui și rașele strălucitoare ce e dīntr'insul ea le trimite sē lumineze întuncimile pădurii, de se înspāmēntēază cāntāreții din ea; ear' ferul luciu îi oglindescce

fața gānditoare, de n'ai crede că-i o gingașe fetiță, ci una din șeitele destinului, ucigătoare de eroi. Genele-'i nu clipeșc în rașele vie ale soarelui, māna ei nu tremurā cānd atinge sāngele de pe sabie și lance. Dar' în rindurile fetelor nici șopte nu se aud, nici vorbe de taine duioase. Grave și serioase, ca tinere pretoese, ele își implinesc datoria, adūnc cugetānd la vrednicia lor.

Soarele este în crucea amēzii și viu rumenesce obraji frumoși ai Solei. O picătură schintēitoare atinge de pe fruntea ei albă ca omēțul, și pinge pērul cel negru și creț, ce gingaș o împrejmesce. Dar' fecioarele nu se uitā și nu iau seama. Ele spalā armele eroilor, ca sē stea chiar în preajma soarelui, și versul lor lin se aude. Cāntecul lor strābate spre rīul cel mare, care-'l primescce cu jale și-'l repede în depārtare pe latele lui talazuri, acolo unde stā armā lūngă armā.

Dulce rīul mārēț rīu! cu pletele lungi „și moi, în vis eu 'ți-am vēđut fāptura, în „chip de ostaș, încunguiat de ceata-'ți.

„Te-ai ridicat cu lancea și-ai mers la „luptā mare, la luptā de bārbāți. Vis rēu e „visul meu, căci a mințit și el!

„Nici că mai strājuesci, nici că mai stai „în preajma celor-ce dau nāvală. Brațul meu „stā împotrīv; dar' tu, rīule, ajutā rōiul lor „sē împedecām!

„Oare vrei sē fii fricos, sē-'ți dic ne- „inimos? Soalā-te! Ridicā-te! Înghite-ne „în pace.

„Rostogolescce-te fără simțire preste tru- „purile ce în giuguri învēlesc, precum în „șghiți strigātele și porți îndoelile noastre“.

Pādurea auđi al pașilor tropot, ea se gāndi: — e cāntecul vijeliei; și 'ntrebā ea pe un vechiu cunoscut: — de unde vīi așa în goanā mare?

Din Cisleithania.

Din Lemberg se deosează, ca deputații Szczebanowsky, Neigel, Rapaport, Czerkowski, Rosenstock și Byk împreună cu deputații sosiți la 16 Apr. dela Brody, Tarnopol și Podwołocyska s'au prezentat la ministrii Baquehem și Zaleski, spre a cere remedii în contra șicanelor ce le îndură negustorii ovrei la granița rusească. Ambii ministri au promis, că prin mijlocirea ministrului de externe vor lucra pentru o ușurare a măsurilor de pasapoarte la graniță.

Bismarck și tractatul comercial austro-german.

„Nationalzeitung“ atrage atențiunea, că tocmai acum pe timpul alegerii din Geerstünde „Hamburger Nachrichten“, organul principelui de Bismarck, atacă cu o vehemență îndoită tractatul comercial cu Austro-Ungaria. În articolul său dela 16 l. c. „Hamburger Nachrichten“ declară de exclusă eventualitatea, că tractatul va intra în vigoare înainte de a fi aprobat de către dieta imperială; cu toate acestea ar fi cu scop, ca cei din Viena să ajungă la conștiință, că negocierile delegațiilor germani nu angajază deloc dieta imperială, din contra aceasta va fi stăpânul hotărârilor sale în toate direcțiunile. Judecând după acest articol, se poate admite, că Bismarck mai ales de aceea se alege în dieta imperială, spre a combate convenția comercială și precăt se poate să producă respingerea aceleia.

Iubileul Academiei Române.

În „Monitorul Oficial“ din București cetim următoarele:

În ziua de Luni, 1/13 Aprilie, Academia Română a sărbătorit aniversarea de douăzeci și cinci ani dela înființarea ei prin o ședință solemnă, care s'a ținut în sala senatului din palatul universității. Ședința a fost prezedută de Maiestatea Sa regele, președintele de onoare și protectorul Academiei, și a luat parte la ea Maiestatea Sa regina și A. S. R. principele moștenitor, membrii onorari ai acestei instituții.

Înainte de oara 1 după ameași, dñii ministri cu doamnele, membrii înaltei curți de justiție și de cassație și ai înaltei curți de compturi, membrii ordinari, onorari și corespondenți ai Academiei cu doamnele și un numeros public umpluse sala și tribunele.

Membrii Academiei, prezenți la această solemnitate, au fost următorii: dintre membrii ordinari ai secțiunii literare dñii I. Caragiile, I. Sbierea, G. Sion, B. P. Hașdeu, N. Quintescu, G. Chițu, I. Vulcan, Gr. G. Tocilescu; dintre membrii ordinari ai secțiunii istorice dñii G. Bariț, V. Babeș, V. A. Urechie, M. Kogălniceanu, D. A. Sturdza, V. Maniu, A. Papadopolu-Calimah; dintre membrii secțiunii științifice dñii N. Kretzulescu, P. S. Aurelian, Gr. Ștefănescu, general St. Fălcioianu, E. Bacaloglu, Dr. D. Brandză, P. Poni, Dr. S. Felix, F. Porcius, Gr. Cobălcescu; dintre membrii onorari dñii P. Grădișteanu, Gr. Grădișteanu, Teodor Rosetti; dintre membrii corespondenți dñii D. A. Laurian, Z. Boiu, C. Esarcu, I. Bănu, St. Vărgolici, A. Lecomte de Nouy, A. Naum, G. Ionescu-Gion, T. Speranță, M. Suțu, I. Slavici, I. Kalinderu, C. Erbiceanu, C. F. Robescu, S. Haret, St. C. Hepites, Dr. Z. Petrescu, Dr. A. Suțu, Dr. C. Istrati, Dr. V. Babeș, N. Culiianu, C. Gogu, Dr. Gr. Rîmnicianu, Dr. G. Assaky, Dr. N. Kalinderu.

La oara 1 1/2 M. M. L. L. regele și regina și A. S. R. principele moștenitor so-

siră la palatul universității, unde au fost primiți de dl L. Catargiu, ministru de interne, de dl G. D. Teodorescu, ministru al cultelor și al instrucțiunii publice, de dñii vicepreședinți ai Academiei B. P. Hașdeu și P. S. Aurelian, și de secretarul general al Academiei, D. A. Sturdza.

După ce Maiestățile Lor și Alteța Sa regală intrară în sala de sărbătoare și ocupară locurile prezidențiale, orchestra și corul conservatorului de muzică, condus de dl director Eduard Wachman, intonară imnul „Gintei latine“, care fu ascultat de întreg auditoriul, stând în picioare.

Maiestatea Sa regele, declarând ședința deschisă, pronunță următoarea cuvântare:

„Privesc ca o coincidență fericită, că tocmai în anul surorii Mele pe tronul României s'a pus temelia Academiei noastre, care s'erbează astfel al 25-lea an al constituirii sale împreună cu acela al domniei Mele. Cu viața multumiri îmi aduc aminte de ziua, când am venit pentru întâia dată în mijlocul societății literare, cunoscând încă puțin limba română, și când bătrânul Heliade, salutându-mă cu urări călduroase, exprima nădejdea, că mă voi îngrijii de hrana sufletească a Românilor. Tot în același an, la solemnitatea inaugurării prezidată de dl Ștefan Golescu, ministru își sfârșia cuvântarea sa asigurând, că națiunea întreagă și Eu, îndeosebi, vom urmări cu inima și cu mintea lucrărilor Domniilor Voastre. Aproape un pătrar de secol a trecut de atunci și în acest lung șir de ani, am avut neîncetat cel mai viu interes pentru ținerea societatei academice, care, sub ochii noștri a crescut, s'a dezvoltat și a ajuns a fi o însemnată instituție de cultură, având înfririle cele mai bine făcătoare asupra limbii și literaturii noastre. Fericită era cugetarea dlui N. Kretzulescu și hotărârea repausatului C. A. Rosetti, care ceruse, sunt tocmai 25 ani, convocarea grabnică a unei societăți literare, având mai întâiu de toate scopul de a se ocupa de limba și literatura ei. Cu drept cuvânt dădea acest mare patriot, fiind ministru al instrucțiunii publice, în referatul său, că prin schimbarea literelor vechi fără pregătire destulă, și prin transformarea repede a sistemului nostru politic, s'a adus în limba română o mare perturbare, care, nepundu-i-se capăt la timp, ar putea chiar să aibă rele influențe asupra însuși spiritului național. Din norocire această teamă a putut fi înlăturată prin silințele societății literare, cu toate că la început pedecile erau mari și luptele destul de ardețoare, mai ales din cauza neînțelegerii ivite asupra stabilirii ortografiei, neînțelegeri provocată prin diferitele vederi între susținătorii etimologismului și acia ai fonetismului. Lupta aceasta, ale cărei faze ar trebui descrise de o pană ca aceea a președintelui actual al Academiei, dl Ioan Ghica, a răspândit însă lumină, și în sfârșit s'a stabilit o învoală, care a dat roade bune; dovadă vedită sunt publicațiile Academiei dela 1881 până astăzi. Rezultatele dobândite în un pătrar de veac pot dar' fi privite cu viuă mulțumire. Frumoasa limbă română, în al cărei geniu m'ama silit a pătrunde și pe care am îmbrățișat-o cu atâta căldură și dragoste, s'a întărit pe temelie trunică și a reînviat în vechia sa strălucire; însă cu toate perturbațiile, dînsa n'ar fi putut nici-odată să fie primejduită având rădăcini prea adânci și un razim prea puternic în cărțile bisericesci, în cronici și în poezia populară.

„Literatura bisericască, cu toate iniririle slavone și grecesci, este un izvor bogat al limbii vechi, păstrând unitatea în scriere și vorbire, și a fost astfel adevărata legătură între toți Români din diferitele țeri.

„Cetirea acestor cărți vechi, care înalță sufletul și care sînt o mângâiere în ciusal de suferință, deschide scriitorilor noștri un câmp întins și arată, că limba strămoșească este limba noastră clasică, având pentru popor un sunet așa de atrăgător. Cronicarii noștri ne grăesc în această frumoasă limbă trecutul și zugrăvesc într'un mod compătat, însă în coloare așa de viuă, furtunele și luptele crâncene înfruntate de Români, încât fiecare trebuie să fie cuprins de mirare, cum neamul românesc a putut să biruască atâtea greutăți și să stăpânească atâtea primejdii, care-l aduceau adese-ori la marginea prăpăstiei, fără a

apără, pe care nici ape, nici arme nu le opresc, care cu propriile lor trupuri poduri întind, jertfind din a lor mulțime acele ce înșile s'drobesc, spre a pface în pustiu gol, pădure și câmpie.

Soarele apune. Liniștit și pacinic lunecă și trec valurile aurii. Ear' dincolo pe mal lănci și scuturi luceș însângerate de focul viu al soarelui. Chiar pulberea ce se ridică din dealuri și din văi ca fum des și înalță, chiar pulberea roșecă, și 'ntreg cerul stă în foc, c'atunci când păduri aprinse, de flacări înghit. Dar' vine umbra albastrie și 'ncet, pe nesimțite, ea se 'ntinde peste toate: e steagul ce se pleacă, când ziua e perdută și oștea e învinsă. Sola stă și numără focurile ce schinteiază, doar' ar iscoli a vrășmașilor putere. Ea stă și numără, până-ce-o fetiță semn îi face, că ostașii așteaptă armele să ridice de pe nisiposul mal. Atunci Sola se trezește și pașii ei întoarce.

Nando demult sta în așteptare, în dos de arbore. El nu se uita nici la Romani, nici la podul lor, nici la primejdia ce pe toți amenința. Ochiul lui e ațintit spre armele sale. Le va fi spălat Sola, le va fi atins ea pe dinsele cele din urmă, le va fi ținut ea încă în mâinile ei cât de puțin după-ce le spelase. El repede s'asvirle asupra lor, pășind pe urmele calde încă de gingașul picior al Solei.

Dar' Sola înainteașă rece, ca zăpeșile ce pe virturi de înalți munți nu se topeșc nici de căldura soarelui din luna lui Cuptor. Ea nici că se întoarce. Odată numai ea brațele și ridică, în crescut și 'le pune, și earși în liniște înainte pășese. Ea este ca a negurilor făptură, de adierea serii împinsă în cet și lin.

fi fost înghițit de valurile îngrozitoare ale vremurilor turburate și întunecoase de pe atunci.

„Dl M. Kogălniceanu, în patriotica sa preocupare a Letopiseșilor, scrișă cu măiestrie, dîce cu drept cuvânt: „... Provedința luă de mână pe națiunea noastră, ca pe o fică iubită între fiicele cele mai iubite, o scoase din toate pericolele și o realță mai ținără și mai sdrăvănă decât fusese înaintea orei peirii“.

„Poesia populară resfrânge într'un chip minunat aceste vremuri grele ale unui trecut plin de nesigurante și de durere. Precând munca intelectuală, dorința și trebuința de a învăța și de a-și ascuți mintea s'au deștepă și au luat o dezvoltare însemnată cu viața politică, poezia era de vorcari s'adită în inima Românilor, și ori-ce popor s'ar putea fall cu cugetările, — unele mărețe, alte drăgălașe și atrăgătoare, — adunate în această comoră bogată a limbii noastre. Simțimintele înalte, spiritul răboinic, durerea și nădejdea, tânguirea și mângâierea, care răsufă în acest frământ poetic, sînt tocmai oglinda unui trecut plin de bărbăție, de încercare și de năcazuri, un învățământ puternic pentru generațiile prezente și viitoare. Măndru poate fi dar' poporul român de geniul său poetic, pe aripile căruia s'a ridicat la o înălțime, care 'l-a ferit de iniriruri străine și nepriincioase, ocrotind chiar credința și naționalitatea sa. Poesia a devenit astfel cea dinteu temelie a limbii, un adevărat tesaur al istoriei, un izvor nesecat al literaturii române.

„Poveștile și legendele, cântecele și doinele rămase de veacuri ascunse în văile sălbatice ale Carpaților, sau rătăcind prin câmpiile roditoare ale Dunării, trebuie să răsune adese-ori în Academie, spre a însufleți lucrările sale; ele trebuie să strălucească de apurarea ca o podoabă a neamului românesc și ne vor aminti și pe iubitul nostru Vasile Alexandri, care, trecând într'o viață mai fericită, a lăsat un gol așa de simțitor în mijlocul nostru, al căru nume însă va rămâne neșters în inimile tuturor.

„Nu se poate dar' tăgădui, că literatura bisericască, cronicarii și poezia populară cuprind un material prețios și că au avut o influență din cele mai fericite asupra limbii române, de care cunoscutul geograf „Hoffmann“ dîce, în opera sa dela 1840, „că este atât de bogată, încât dacă s'ar cultiva, ar merita să fie limba a tot genului uman“.

„Academia, primind la întemeierea sa, ca un sfânt deposit, paza, îngrijirea și dezvoltarea limbii, trebuie să fie mândră de această însărcinare, care este și vrednică de o așa înaltă adunare literară.

„Etimologicul „Magnum Romanica“, ce am propus, sînt șapte ani, să fie alcătuit și a căru încheiere sper încă a o vedea, va arăta limbii învățate ce comori însemnate de cuvinte felurite și de cugetări înalte și frumoase sînt ascunse în limba și literatura noastră. Această operă, odată sfârșită, va rămâne un monument neperitor.

„Urez din toată sufletul, ca Academia să strălucească totdeauna prin lucrările sale, să încalzească toate inimile românesci și ca ușile sale să fie deschise pentru întâlniri pacnice și luptele științifice, un teren, pe care toți Români să poată întinde o mână frățească.

„Renumele Academiei noastre, încă ținără, deși s'erbează nunta sa de argint, trebuie să aibă un răsunet departe peste hotarele țerii, spre a atrage în capitala României pe bărbății însemnați, care să se încredințeze, că vechile principate dunărene s'au transformat în un centru de civilizație și de propagă și au devenit prin vitejia armatei, — ce a uimit lumea prin avântul său și țaria sa — un stat puternic și neafrațat, stabilit pe temelii așa de tari, încât nici o sguidure nu-l mai poate sdruncina.

„Sînt adînc convins, că iubitul Meu nepot, moștenitorul coroanei, care va face parte din Academie, ca membru onorar, va sci, în ziua când va fi chemat de pronie a împinla înalta sa misiune, să mențină tradițiunile noastre și să deo tot spriginul său pentru prosperarea acestui însemnat așezământ de cultură al patriei noastre“.

Toți au ascultat această cuvântare cu o viuă și respectuoasă atențiune, ear' la sfîrșitul

ei întreaga sală isbucni în urări călduroase pentru rege.

Cuvântul fu dat apoi secretarului general al Academiei, care ceti raportul său asupra activității acestui însemnat institut național în timpul încheiat de douăzeci și cinci de ani. Dl Dimitrie A. Sturdza termină acest raport prin următoarele cuvinte:

„Sire! „Din întâia și a activității Academiei, ați fost animat de un viu interes pentru lucrările acestei instituții naționale și ați urmărit pas cu pas dezvoltarea ei.

„Astăzi Vă puteți bucura, că Academia a prins rădăcini adînci, căci dela dînsa pornesce o impulsione puternică spre o muncă energică pe câmpul larg și întins al științelor.

„Academia a avut, în această lucrare un îndemu și un sprigin în luminata și călduroasa protecțiune ce Maiestatea Voastră și M. S. regina 'i-a acordat necontenit. Istoria acestei instituții se află astfel strîns legată de însași istoria domniei Maiestății Voastre, domnie strălucită prin fapte mari și glorioase, dintre care cea mai însemnată este — fundarea regatului român.

Să deo atotputernicul Dumneșeu ca a cincidecea aniversare a regatului și a Academiei să aibă a înregistra în analele națiunii progrese noue și fapte mărețe“.

După cetirea acestei dări de seamă, M. S. regele acordă cuvântul M. S. reginei, care ceti cu o măiestrie neasemnată o poezie intitulată „Sola“, în care Maiestatea Sa cântă a Dacilor vitejii și a lor stîngere.

Abia răsunară ultimele cuvinte ale reginei și ele fură acoperite de aplause entuziastice ale tuturor asistenților, adînc mișcați de frumoasa operă poetică a Ilustrei Carmen Sylva.

În urmă M. S. regele dădu cuvântul dlui Mihail Kogălniceanu, care ceti expunerea istorică a trei mari evenimente contemporane, la care însuși a luat o parte însemnată: desființarea robiei Țiganilor, a privilegiilor de clase, a clăcii și improprietărirea țăranilor. După-ce termină expunerea sa, dl Mihail Kogălniceanu se adresă către Maiestățile Lor cu următoarele cuvinte:

„Sire! „În timpul lui Vodă-Cuza s'a desființat claca și s'au improprietărit sătenii. Aceasta a fost o mare îmbunătățire a stării lor materiale.

„În timpul domniei Maiestății Tale s'a făcut mai mult. Opera începută s'a continuat.

„Însurătii din 1864 au căpătat pământurile ce li-se acorda de lege și alți sătenii au fost improprietăriti. Dar' ceea-ce s'a făcut mai mult a fost, că 'i-s'a dat țăranului, prelîngă pământ și sapă, pușca, ca să-și apere țeara. Atunci am vădut cu toții, cum pacinicul țăran a devenit oștean voinic, oștean viteaz, care se uita la moarte cu dispreț și care a reînviat, pe câmpul de bătălie, gloria strămoșilor noștri.

„Aceasta e mult, foarte mult: dar' nu e destul. Trebuie să mergem înainte. Trebuie să facem ca, la viitorul iubule, să vedem pe țăranul român ajuns în pozițiunea, în care glorioșii membri ai casei Hohenzollern au adus pe țăranii din Prusia. Trebuie ca prin cultură să ridicăm pe țăranul nostru, ca el să aibă conștiința profundă și energică de drepturile și de datorile lui, ca el să înțeleagă pe deplin, că trebuie să-și pună viața pentru a-și apăra țeara și neamul.

„Do a m nă! „Maiestatea Voastră ați cetit o frumoasă poezie, prin care ați încântat pe toți căți am avut fericirea de a asista la această sărbătoare. Dumneșeu V'a încununat cu cununa neperitoare a poeziei, încât purtați două coroane glorioase: una a regatului și alta a poeziei.

„Poesia ce ați cetit o cunoașcem acum toți. Să-mi fie permis însă a destăinu o poezie încă necunoscută a Maiestății Voastre.

„În anul trecut stă la Mircesco mulțimea plină de intristare și în dolia împregiurul trupului neînsuflețit al iubitelui nostru poet Vasile Alexandri. Deodată se vede înaintînd în rînd oștășesc un mic corp de deuce oameni, intristați, dar' mândri. Erau cei „noue din Vaslui și cu sergentul deșce“, care veniau

ciocari. Dar' ea-și scutură p'elul cel des, care-i încungioară capul ca o coamă de leu, de lumini aurii străbătută: — „După a treia „bătălie! Atunci voui alege!“ —

Astfel vorbi, cu glas rece. Se 'ntoarce apoi cu mândrie și 'n a cortului întunecime dispore.

A treia bătălie! Întră 'n țeară a Romanilor puteri covârșitoare. Întră și se revarsă ca apele umflate ce năvălesc cu sloii de ghiață. Întră și lupta se încinge, precum vijelia în păduri turbează, copaci scoțînd cu rădăcini adînci, turnându-i la pământ. Dacii stau neclintii. Dar' totul e perdut! Nando e neasemnat. Flamura lui, în sânge adăpată, din virful lăncii cade ca muschiul de pe brad; ear' pieptu-i stă deschis de o lovitură grea, din care sângele-i curge 'n șiroaie ferbinți. Nando cade la pământ și tot încă se apără cu paloșul ridicat. „O, Sola, vino!“ șoptesc fără putere a lui buze ofilite, ce seamănă cu florile ce de pe arbore tremurând se scutură în pulbere. „Sola, vino!“ Ea însă stă în vultoarea luptei, vede flamura, vede cum ea se pleacă, și-aude ostașii, de moarte amenințați, strigînd cu toții, — „Sola!“ Ea rîndurile desparte cu brațele ei albe și spre Nando privește, care la pământ jos suflătul își da.

Cea din urmă suflare din pieptul lui eșise, și ochii lui deabia se închise în ultima-i ochire de dragoste și de credință. Ea ingenunchie lîngă trupul fără suflet, îi ia mîna slăbită, din care acum abia paloușul cade, și strigă 'n imbulzeala luptei celei mari: — „Acesta este a treia și de bătălie! și acesta-i mirele meu!“ — Eroii cu spaimă și împetriti aud groasnicul cuvînt. Se ridică

însă îndată un strigăt și un țipet, ca tunn tele ce se îndeasă în stînci adînci: „Sîntee-perduți! Arătarea-i adevăr! Fecioara-i de „vînă! Ea se plătească! Nici unul din noi să „nu mai rămăe, dar' fata, și ea, care moartea a adus, și ea se peară!“

Cu mîna ei în mîna lui Nando, cu inimă tare și vesel suris, fără a clipi din ochi, ea moartea primese dela ai sei. Ear' ostașii toți s'asviră în năvală și secerăți sînt toți, ca spicile ce cad fără glas și fără jale. Din al Dacilor uriaș popor nimic n'a mai rămas. Împrăsciate zăceau pe pământ tot trupuri neînsuflețite. Se asvirise 'n bătăliea cruntă și femeile toate, spre a nu rămăne pradă ostașilor romani, ele, care cu mândrie eroilor da semnul de dinșii așteptat.

Noaptea, la lumina lunei, umblă rătăcind pe malul Dunării, în sus și în jos, mărețea arătare a unei fecioare. Ea mînilor-și frînge, în ape umblă până la glas. Ea caută un vad să treacă dincolo și cu braș se vaietă: — „Dar' nu vedeți? Din cea din urmă bătălie am luat pe cel din urmă ostaș! Trebuie să trec dincolo! O valuri spumegătoare! „Lăsați să trec, s'așed dincolo la adăpost de „furia vrășmașului, pe cel din urmă ostaș! „Lăsați, ca dincolo mireasa să treacă! Ară-țați-mi vadul, ca să nu ved oștirile romane, „calcînd în picioare pe mortul meu! Lasă-mă, „Dunăre, să trec prin ale tale însângerate „valuri!“

să păzească sicriul celui, care 'i-au căutat cu atăta răsunet. După ultima cuvîntare a bisericicii se auzi comanda militară: „Nouă din Vaslui și cu sergentul deșce! Înainte! Ridicați!“ Atunci cei deuce au plecat steagul cel sdrăntut de glonțuri pe sicriul marelui bărbat, care a căntat cu putere vitejia ostașilor români, și ridicându-l, 'l-au coborît cu mînilor în îngustul moment. Această inspirațiune poetică venia dela Maiestatea Voastră și este una din cele mai frumoase și mai patriotice poeme. Era ultima salutare ce trimetea țeara, armata și Maiestatea Voastră celui iubit și plîns de toți.

„Sire! „Ați condus țeara în grele timpuri la isbîndă; 'i-ați făurit independența și din cele două țerișoare ați format tînerul regat român, glorios și respectat. Aceasta nu s'a putut do-bîndi decăt prin mare stăruință și mare înțelepciune. Ele aparțin Maiestății Voastre, care ați fost în capul națiunii.

„Să trăiți Maiestatea Voastră lungi ani încă, ca cu aceeași înțelepciune să conduceți țeara; ear' moștenitorul Vostru să iee învățatură ca să urmeze și el cu aceeași stăruință și înțelepciune lucrarea cea mare a redeschetării și a înălțării neamului românesc“.

Cuvintele bine simțite ale fostului președinte al Academiei au fost primite de public cu o viuă emoțiune. Ele fură întrerapte de aplause călduroase, care se reînoria la sfîrșitul cuvîntării.

Ședința se încheiă prin următoarele cuvinte, rostite în lipsa președintelui Academiei Ioan Ghica, reținut și el cu aceeași stăruință și înțelepciune lucrarea cea mare a redeschetării și a înălțării neamului românesc“.

Sînt acum 25 de ani, România a fost nașul Maiestății Voastre Sînt acum 25 de ani, Maiestatea Voastră ați fost nașul Academiei Române. În iabilele de astăzi România, Maiestatea Voastră și Academia Română sînt trei idei căsătorite, care-și s'erbează cununia de argint. Presentînd Maiestății Voastre această medalie comemorativă, singura urare, pe care o pot face, din partea mea și din partea colegilor mei, este ca aceste trei idei căsătorite, România, Maiestatea Vastră și Academia Română, preste alți 25 de ani de acum înainte, să-și s'erbeze cununia lor de aur!“

M. S. regele primi din mîinile dlui vicepreședinte, în aplause unanime ale salei, medalia comemorativă de aur, care representă de o parte capetele imbinat ale Maiestăților Lor, cu inscripțiunea: CAROL I. REGE ELISABETA REGINA, și cealaltă parte Minerva, emblema Academiei, cu inscripțiunea: 1866 ACADEMIA ROMANA 1891.

Imnul național fu intonat de conservatorul de muzică, și Maiestatea Sa declară la cinci ore închisă ședința solemnă a Academiei Române, care va rămăne adînc întipărită în inimile tuturor acelor, care au avut fericirea să iee parte la dînsa.

După-ce Maiestățile Lor și Alteța Sa regală se întruniră cu o mare parte din membrii Academiei, care adresau Suveranilor mulțimii călduroase pentru interesul cel viu ce poartă acestei mari instituții naționale, Maiestățile Lor și Alteța Sa regală fură recondușe de biroul Academiei și de dñii ministri până la eșirea din palatul Universității, și se întoarce la palat la oarele 5 1/2.

În seara aceleiași zile avu loc la curtea un prînd dat în onoarea acestui înalt corp, la care au fost invitați toți membrii ordinari, onorari și corespondenți; în total 70 de persoane.

Pe la sfîrșitul prînzului M. S. regele, ridicându-Se, purtă următorul toast:

„Sînt tocmai 25 de ani decăt Academia s'a ridicat ca prevestitoare a domniei Mele, care a avut fericirea de a întemeia regatul român.

Dela început s'a dat tinerii noastre societăți a Academiei o deosebită importanță, chiamînd ca membri pe mulți bărbăți de stat, care au lucrat și luptat pentru unirea principatelor române și care au fost sfetnicii Mei credincioși în timpul născerii României. Ei au scris dar' prin fapte istoria noastră modernă, ei au făcut prin cercetările lor istorice lumină asupra unui trecut întune-

ciocari. Dar' ea-și scutură p'elul cel des, care-i încungioară capul ca o coamă de leu, de lumini aurii străbătută: — „După a treia „bătălie! Atunci voui alege!“ —

Astfel vorbi, cu glas rece. Se 'ntoarce apoi cu mândrie și 'n a cortului întunecime dispore.

A treia bătălie! Întră 'n țeară a Romanilor puteri covârșitoare. Întră și se revarsă ca apele umflate ce năvălesc cu sloii de ghiață. Întră și lupta se încinge, precum vijelia în păduri turbează, copaci scoțînd cu rădăcini adînci, turnându-i la pământ. Dacii stau neclintii. Dar' totul e perdut! Nando e neasemnat. Flamura lui, în sânge adăpată, din virful lăncii cade ca muschiul de pe brad; ear' pieptu-i stă deschis de o lovitură grea, din care sângele-i curge 'n șiroaie ferbinți. Nando cade la pământ și tot încă se apără cu paloșul ridicat. „O, Sola, vino!“ șoptesc fără putere a lui buze ofilite, ce seamănă cu florile ce de pe arbore tremurând se scutură în pulbere. „Sola, vino!“ Ea însă stă în vultoarea luptei, vede flamura, vede cum ea se pleacă, și-aude ostașii, de moarte amenințați, strigînd cu toții, — „Sola!“ Ea rîndurile desparte cu brațele ei albe și spre Nando privește, care la pământ jos suflătul își da.

Cea din urmă suflare din pieptul lui eșise, și ochii lui deabia se închise în ultima-i ochire de dragoste și de credință. Ea ingenunchie lîngă trupul fără suflet, îi ia mîna slăbită, din care acum abia paloușul cade, și strigă 'n imbulzeala luptei celei mari: — „Acesta este a treia și de bătălie! și acesta-i mirele meu!“ — Eroii cu spaimă și împetriti aud groasnicul cuvînt. Se ridică

însă îndată un strigăt și un țipet, ca tunn tele ce se îndeasă în stînci adînci: „Sîntee-perduți! Arătarea-i adevăr! Fecioara-i de „vînă! Ea se plătească! Nici unul din noi să „nu mai rămăe, dar' fata, și ea, care moartea a adus, și ea se peară!“

Cu mîna ei în mîna lui Nando, cu inimă tare și vesel suris, fără a clipi din ochi, ea moartea primese dela ai sei. Ear' ostașii toți s'asviră în năvală și secerăți sînt toți, ca spicile ce cad fără glas și fără jale. Din al Dacilor uriaș popor nimic n'a mai rămas. Împrăsciate zăceau pe pământ tot trupuri neînsuflețite. Se asvirise 'n bătăliea cruntă și femeile toate, spre a nu rămăne pradă ostașilor romani, ele, care cu mândrie eroilor da semnul de dinșii așteptat.

cos și au deșteptat simțământul național, care ne-a dus la izbândă și ni-a dat neafinarea. „Academia are astfel o frumoasă parte la desvoltarea și întărirea țării. Dorind ca și în viitor lucrările Domniilor-Voastre să încâldească inimile tinerimii și să înălțeze în ei iubirea de patrie, ridică acest păhar în onoarea Academiei, în care o salutați astăzi cu viul mulțumire în casa noastră, și în sănătatea membrilor Academiei.”

Cuvintele suveranului, mișcând până la lacrimi pe toți conveniți, au fost încredințate și acoperite prin dese și prelungite urale.

DI Hașdeu, luând păharul, beu în sănătatea augustilor suverani, zicând:

„Sire!

„Fiecare națiune este înzestrată cu câte o însușire sau mai multe înzestrări din natură. Unele națiuni sunt foarte viteze, altele foarte inteligente, altele foarte generoase, altele foarte egoiste și așa mai departe. Sunt însă două calități, pe care nici o națiune nu le poate avea din natură, ci le capătă numai dela conducătorii săi, le învață numai dela cei aleși: aceste două calități sunt: *știința și înțelepciunea*. Nici o națiune nu se naște înțeleaptă și nici o națiune nu se naște înțeleaptă. Academia Română are solia de a înrădăcina și a face să crească știința în națiunea română. Cât pentru înțelepciune, domnia de 25 de ani a Maiestății Voastre a fost pentru noi o admirabilă școală în această privință, și pe viitor ea nu va înceta de a ne face din ei în ce mai înțelepți. Să trăească dar regele Carol I., și înțelepciunea lui, înțelepciunea primului nostru rege, să devină o moștenire, o nestrămutată deșivă a urmașilor Maiestății Sale!”

DI D. Sturdza, la rândul său, ridicând păharul zise:

„Sire!

„*Animus regis regna nobilitat* — Sufletul regelui inobilează regatele. Aceste cuvinte se cutesc pe medalia marelui bărbat al neamului românesc, Mateiu Corvin.

„Astăzi, Maiestatea Voastră vedeți strinși în jurul Vostru în mare număr o parte din muncitorii națiunii pe câmpul întins al științei.

„Frumoasă privelește și însemnată scribere! În aceste momente solemne o simțire ne cuprinde pe toți în cântăc iminilor noastre. Acea simțire este, de datorit această sărbătoare Maiestății Voastre.

„Din tot sufletul V-ați aruncat în marea luptă a renascerei națiunii române. Ați condus pe fiii României spre Dunăre în focul mântuirii, ca prin vitejie să recâștăie independența patriei și să fundeze regatul român, ca prin vitejie să ajute pe un popor vecin a scăpa din sclavie și a deveni și el liber. Ne-ați condus însă și pe noi la munca paucă și neobosită a mișcărilor, a cercetărilor, a producătorilor cugetării, prin exemplul ce dați înșivă al unei vieți active și a dărilor lui Mateiu Corvin — *Animus regis regna nobilitat* — a devenit în zilele noastre un adevăr pipăit, căci Maiestatea Voastră V-ați însușit această deșivă și V-ați dat viață. Această deșivă a purtat roade și va purta, căci ea a devenit deșivă dinastiei. Oare nu însuflețesc ea pe preagrătoarea și neasemănta noastră regină? Această deșivă va rămâne, sântem siguri, moștenitorul Vostru ca un talisman sacru și scump ce se va transmite din neam în neam spre a întări poporul românesc în lucrare roditoare și temeinică.

„Ridic acest păhar în neperitoarea amintire a acestei zile memorabile.

„Să trăiască Maiestatea Voastră!

„Să trăiască preagrătoarea noastră regină!

„Să trăiască moștenitorul virtuților și faptelor Voastre, principele Ferdinand!

Apoi dl G. Bariț purtă următorul toast:

„Maiestatea Voastră! Mă rog ca să-mi fie permis și mie a ține, în această zi memorabilă, câteva cuvinte. Eu însă, ajuns aproape la 80 de ani, nu mă simt în stare de a ridica toast concepute în stil mēduvos și totodată elegant. În loc de asta, nouă bătrânilor ne place să spunem celor mai tineri anecdote. O veoi spune și eu, la această masă regală, o anecdotă însă adevărată, care s'a întemplat cu mine însumi:

„În anul trecut venisem, ca de regulă, în această capitală, spre a participa la lucrările Academiei. Am asistat prin ursare și la acea ședință publică solemnă din sala senatului, în care Doamna Carmen Sylva binevoise a-și citi sublima Sa concepțiune: „Visul poetului”, ascultat decătră public, precătră de numeroși, cu scop de a deschide mai multe școale de fete, cu limba noastră maternă. Pentru acele prezente ce le făcusem imi veniră scrisori de mulțumită concepute în termeni călduroși.

„După câteva zile, avēnd o convorbire în afaceri școlastice cu cocoane din reuniunea dela noi, căror le dădesem exemplare „*Domnule Bariț!* imi dădeser d-lor, „Pe D-na Carmen Sylva o a trimis Maica Precucărată la Români. Dăci o D-Ta ca noi?”

„Dăci și eu, cocoanelor, dar pentru ce?”

„Apoi nu ne dai și Dumneata de câțiva ani atâtea scrisori minunate dela Doamna Carmen Sylva, ca să le cetim noi și fiecele noastre cele mai măricele. Dăci îți mulțumim și când vei merge acolo să-ți mulțumesci din toată inima și din partea noastră.

„Acele cuvinte ale femeilor române din patria mea au pentru mine înțelesul, că eu carăși am să iau câteva exemplare din „*Sola*” spre a le împărți prin locuri departate. Într-a ceea eu aici repet și din partea mea dăci de mai sus a scrierilor noastre: — Maiestatea Sa Carmen Sylva a venit la Români trimisă

de Maica Domnului prin mijlocirea augustului Seu bărbat și rege spre a împlini alături cu el o misiune sacră și sublimă.

„Rog pe Doamna Carmer Sylva ca să primească binecuvēntarea bătrânului, care îi cere dela Dumneadeul părinților noștri după veeță îndelungată, sănătate deplină, nici odinioară alterată, ca să se bucură de fructele dulci și sănătoase căse vor recula, de sigur, din sublimile idei și învēțături, pe care le propagă neîncetat la sexul femeiesc, atât de talentat și primitor de adevărată cultură superioară în națiunea română.”

Această cuvēntare, rostită cu atâtea căldură, găsi un adevăr rēsunet în inimile tuturor.

Augustii noștri suverani, mișcați din suflet de bunele urări ce Li-se adresau, mulțumiră călduros.

După sfârșitul prânzului M. M. L. L. regele și regina și A. S. R. principele Ferdinand au bine voit a convorbi cu oarele afaibilitate cu fiece din ei învorbi până la ora 9 1/2, când s'au retras în apartamentele Lor.

CRONICĂ

Camera advocațială din Cluj aduce la cunoscință, că avocatul de acolo Francisc Komaromi, în urma renunțării sale benevole dela practicarea advocaturii, a fost șters din lista acelei camere.

Maghiarisare. Cetim în „*Budapesta Herald*”, că direcțiunea fabricii reg. de tutun din Șemniț și-a pus de scop tema „patriotică”, ca pe cele 1200 de femei, care lucră în fabrică și care în partea cea mai mare vorbesc numai slovacă, să le învețe limba maghiară. Inspectorilor de lucru li-s'a dat ordin strict, ca de aci înainte cu femeile lucrătoare să vorbească numai ungurese. Pe femeile, care nu știu nimic unguresc, le-au mutat într-o clasă deosebită. O aspră poruncă interzice, ca între ele sau la lucru să vorbească o limbă străină, și dacă din greșală vorbesc limba slovacă, îndată sânt transferate într-o deosebită clasă de lucru.

Incendiu. În ziua de 14 l. c. n. în comuna Binținț din comitatul Hunedoarei a fost un foc îngrozitor, care a mistuit 36 de case dimpreună cu tot ce se afla într'însele.

Duel. Dilele trecute a avut loc la Mezőhegyes un duel cu sabia între sublocotenent și un farmacist. Ambii duelanți au primit rane grele, cu deosebire sublocotenentul, căruia i-s'a dat o îngrozitoare lovitură preste foale

Academia Română a ținut ieri la o oară d. a. o ședință publică. D. G. Barițiu a cetit: Momente din Istoria Transilvaniei, vol. III, care se află sub tipar. Ochire generală preste eveniment în anul 1860. Moartea cancelarului Br. Samuil Josika după prânz lăsat la comitele Stefan Széchenyi. Sinuciderea lui Széchenyi. Activitatea episcopului Andreiu br. Șanguna, a lui Andreiu Mosconyi și a br. Petrii, desvoltată în senatul imperial din Viena la 1860 întru apărarea națiunii române, a bisericii și a culturii sale.

Emigranți reținuți. Din Posen se raportează cu data de 16 l. c.: O trupă de emigranți poloni, cari treceau noaptea râul Devez pe bărci, a fost reținută de nise soldați ruseci dela graniță. Din această cauză s'a iscat o luptă, în urma căreia s'a răsturnat o barcă. S'au înecat două fete și un copil. Emigranții și conducătorul bărcii, mort de jumătate, au fost duși la stațiunea judecătorească rusească din Polcz.

Consulat sērbesc în Orșova. Din Belgrad se telegrafează: Foaia oficială anunță deshiderea unui consulat sērbesc în Orșova și numirea lui Ioan Vasilevic ca consul acolo.

Sofia, principesa de coroană a Greciei. Din Atena se anunță telegrafice cu data de 16 Aprilie n.: Sinodul a decis a dispensa pe principesa de coroană Sofia de botelul primit prin dreptul bisericeesc grecesc. Ungurea princesei o va face metropolitul.

Țarina bolnavă. După sciri soșite din Atena, împărăteasa Rusiei și bolnavă în mod îngrijitor. Regina Greciei, Olga, a fost chemată pe cale telegrafică la Petersburg.

SERVICIUL TELEGRAFIC al „TRIBUNEI”

Berlin, 18 Aprilie n. Cu prilegiul primirii deputaților reuniunii conservative, Bismarck a declarat, că dorințele lui nu sânt îndreptate în contra guvernului actual.

Roma, 18 Aprilie n. În senat s'a continuat dezbaterile asupra prvințării terminului de denunțare în prvința tractatului comercial cu Austro-Ungaria. Ministrul de comerț a declarat, că Italia va urma o politică a tractatelor. Proiectul de lege a fost acceptat cu 99 contra 9 voturi.

București, 18 Aprilie n. În urma încercării de a sparge adunarea electorală a junimistilor s'au iscat manifestațiuni de stradă demonstrative în contra partidului național-liberal.

Bibliografie.

„*Istoria Românilor din Dacia-Traiană*”. Volumul IV. Istoria modernă partea I. (Dela Mateiu Basarab și Vesale Lupu până la Felanariu) a eșit de sub presă și va sosi preste vre-o două săptămâni la librăriile Socec și Haimann. Autorul expune în acest volum de 660 pagini mari în 8°—174. Deși restimpul este comparativ cu acele expuse în volumurile precedente, scurt, el este plin de fapte însemnătoare, ceea-că explică cum se face de acest volum este tot atât de întins ca și acel al III-lea. Domniile paralele ale lui Mateiu Basarab și Vasile Lupu cu expunerea covârșitoarei înfringeri grecesci ce se stabilesc încă de pe timpul lor în Muntenia și Moldova și cu faptul însemnat al introducerii limbii române în biserică sânt urmate de un studiu amănunțit de cel mai mare interes asupra așezămintelor juridice atât acele ce au precedat legiurile domnilor înțemănași, cât și a acestor legiuri înșeși. Luptele Românilor contra Turcilor, purtate în Muntenia cu deosebire de familia Cantacuzinescilor, domnia cea lungă și plină de interes a lui Constantin Brancoveanu, desbaterile păcii dela Carloviț, care aduseră atât de aproape periea țerilor române, și în sfârșit un însemnat capitol asupra culturii acestor scriitorilor moldoveni și munteni, eată în puține cuvinte bogatului cuprins al acestui volum. Mai mult de o mie de note cuprind trimiterea la isoarele consultate, cele mai multe reproduce în textul original și dau prețutendenți puțină controlării spuselor autorului.

A apărut: *Culegerē din cele mai frumoase povesti* de Ioan Bota. Editura librăriei N. I. Ciurcu, Brașov.

Poesii de Mihai de Bonachi. Un frumos și elegant volum, tipărit pe hârtie de lux. București. Ig. Haimann, librar-editor. Calea Victoriei 731890.

„*Petale*”. Novele de Caton Theodorian Volumul edițiune de lux 2 lei. Se găsece de vēndere la toți librării din București și din principalele județe ale României. Pentru orașele unde nu se găsece, doritorii pot trimite costul prin mandat postal către autor: Strada Popa-Soare nr. 8, București.

Au apărut într'un elegant volum, înzestrat cu un mare număr de planșe și fotografii, *Lucrările pe anul 1890—91 ale institutului de chirurgie din București* pus sub direcțiunea Dr.-ului Assaky.

Acest volum este dedicat de domnul Dr. Assaky studenților în medicină. Între altele lucrări originale cuprinde un studiu despre Aristol al domnului T. Romano, ajutor de clinică al doctorului Assaky, un studiu despre tratamentul reumatismului prin Mercur de dl Dr. V. Calab, asistent la institutul de chirurgie, apoi nise importante observațiuni asupra pulsului și temperaturii de dl Dr. V. Tonciu, asistent la institutul. Mai departe cercetările asupra mēduvei prelungite de dl C. Popescu, precum și o lucrare importantă asupra topografiei craniocereale, datorita domnului profesor Asaky. Un alt studiu însemnat al distinsului profesor este acela privitor la diagnosticul tumorilor contra-abdominale, cuprindēnd opt fotografii și mai multe planșe.

Partea a doua a lucrărilor institutului cuprinde 14 lecțiuni clinice ale dlui Dr. Asaky.

Călimdarul zilei

7/19 Aprilie 1891.
Julian: George sp. Milit.
Gregorian: Antonia.
Soarele: răsare 5.12, apune 6.48

Buletin meteorologic.

Sibiul, 18 Aprilie n. 6 oare dimineața.

Presiunea atmosfer. în mm. (Mediul tarar 752.9)	Diferența din diferență	Temperatura după Celsius	Maximul și minimul de temperatură	Direcțiunea vântului
722.8	-1.4	+6.7	+15.2+6.1	V

Din țeară 16 Aprilie n. 7 care dimineața.

Stațiunile:	Presiun. atmosfer. în mm.	Temperatura Celsius	Vântul direcțiunea	tăria
Budapesta	762	+6.6	V	3
Sătmar	761	+9.0	N	1
Cluj	761	+2.0	O	2
Orșova	761	+9.6	—	—
Arad	761	+6.3	V	1
Panciova	760	+7.9	N	4

Sosiți în Sibiul.

La 18 Aprilie n.
Hotel „*Neurivier*”. Dr. Fejervary din Făgăraș. Müller din Praga. Schlesinger din Timișoara. Freiwilla, Dörr, Hanenkamp, Lust, Singer și Vigidari din Viena, Kohler din Budapesta, toți comercianți. Bobretzky, căpitan din Viena.

Economie.

Exportul de cereale și produse molare al Ungariei a atins în Martie a. c. următoarele cantități: 452.606 măși metrice grâu, 1290 m. m. grâu, 165.565 m. m. orz, 50.463 m. m. ovēs, 70.474 m. m. porumb, 1300 m. m. mălaiu, 25.784 m. m. fasole, 2965 m. m. alte pastăioase, 8423 m. m. malt, 12.403 m. m. urez, 449.425 m. m. făină și 9187 m. m. alte produse molare. În Austria au mers între altele 360.109 m. m. grâu, 115.625 m. m. secară, 99.368 m. m. orz, 50.408 m. m. ovēs, 67.090 porumb, 322.617 m. m. făină, 11.251 m. m. urez.

Fabrică de sticlă în Timișoara. Cetim în „*Pester Lloyd*”: După-cum ni-se împărtășește, lucrările prealabile pentru întemeierea unei fabrici de sticlă în Timișoara, care se va ocupa cu producerea de sticle întunecate, au început înaintea fabricii se va începe probabil cât mai în curēnd.

Insolvență în Odessa. Cetim în „*Românul*”: O mare cassă de bani din Odessa, cassa Rafaelovici, care avea multe relații cu România, și-a suspendat plățile. Pasivul e de 6,200.000 franci, ear' activul numai 850.000 de franci.

Insolvențe. „*Reuniunea creditorilor din Viena*” anunță următoarele insolvențe: Adolf Strasser în Neusiedla l. S.; Desider Frank în Loșonț; Ioan Tempfli în Careii-mari; Ioan Fogolyán în Betlean; Moise Salom în Travnic.

Sortiri. La 15 Aprilie n. a avut loc în Budapesta a 70-a sortire a obligățiunilor împrumutului cu premiu ung. S'au tras următoarele 32 de serii: 61 155 492 584 745 749 871 1028 1196 1580 1633 1863 1962 2179 2510 2657 2875 3157 3286 3873 4166 4275 4404 4690 4800 5099 5160 5164 5231 5305 5469 5979. Câștigul principal cu 100.000 fl. 'a nimerit seria 5469 nr. 41; 10.000 fl. a câștigat s. 4166 nr. 44; 5000 fl. s. 2179 nr. 18; câte 1000 fl. au câștigat: s. 749 nr. 23, s. 871 nr. 44, s. 2875 nr. 2, s. 5305 nr. 27; câte 500 fl. au câștigat; s. 61 nr. 16, s. 749 nr. 2 s. 871 nr. 21, s. 1580 nr. 4, s. 1653 nr. 16, s. 1863 nr. 16, s. 2510 nr. 22, s. 3137 nr. 19, s. 4166 nr. 9, s. 4275 nr. 14, s. 4275 nr. 34, s. 4404 nr. 5, s. 4480 nr. 35, s. 4480 nr. 30, s. 5160 nr. 34, s. 5164 nr. 21, s. 5305 nr. 11, s. 5469 nr. 29, Ceialalți numeri ai celor 32 de serii amintite se rēscumpără cu câte 148 fl.

La 14 Aprilie n. a avut loc în Belgrad sortirea losurilor împrumutului sērbesc cu premiu din 1881. S'au tras următoarele serii: 389 480 797 1158 1962 2558 2694 3733 3763 3848 5953 și 6004. Din aceste serii câștigul principal cu 100.000 franci 'a nimerit s. 5953 nr. 28, al doilea cu 10.000 fr. s. 1158 nr. 31 și al treilea cu 4000 franci s. 1158 nr. 21. Câte 1000 fr. au câștigat s. 2558 nr. 24 și s. 2694 nr. 40; câte 500 fr. s. 797 nr. 1 și nr. 34, s. 1962 nr. 21, s. 5953 nr. 33 și s. 6004 nr. 28. Pe toți ceialalți 900 numeri cuprinși în seriile sortite și neindicați aici cel mai mic câștig e de 100 franci.

Prețul mărfurilor.

Piața din Mediaș, 16 Aprilie n. Grâu hct. fi 6.20 până fi 6.50; grâu mesticat fi. 4.40 până fi 4.30 până fi 4.30 până fi 4.50; orzul fi. — până fi. —; ovșul fi. 2.90 până fi. 3.—; cucuruzul fi. 4.25 până fi. 4.40; sēmēnța de căneapă fi. 6.— până fi. 6.50; cartofi fi. 1.20 până fi. 1.60; mălaiul fi. — până fi. 12.—; mazreza fi. 4.— până fi. 4.50; fasolea fi. 4.— până fi. 4.50; lintea fi. — până fi. —; chiminul (sēcăreana) fi. 36.— până fi. —; sēu brut 100 chilogram fi. 18.— până fi. 20.—; lumini de sēu turnate fi. 36.— până fi. 40.—; unsora de porc fi. 60.— până fi. 63.—; slămina fi. 40.— până fi. 45.—; căneapă fi. 36.— până fi. 40.—; fēnul fi. 1.20 până fi. 1.40; săpunul 100 bucăți fi. 20.— până fi. 30.—; spiritul pro 100 L. % 52 până fi. 55 cr.; carnea de vită chilo — până 44 cr.; carnea de vițel 16 până 44 cr.; carnea de porc — până 44 cr. ouē 7 cu 10 cr.

Tirgul de unguresci bētrâni broci în 16 Aprilie n. s'au notat: unguresci bētrâni grei 44 1/2 cr. până 46 1/2 cr., unguresci grei tineri 46 — cr. până 47 1/2 cr., de mijloc 46 — cr. până 47 1/2 cr., ușori 47 — cr. până 48 — cr., marfă țerănească grea — cr. până — cr., de mijloc 46 — cr. până 47 — cr. de ușoară 46 — cr. până 47 — cr., romănesci, de Bakoyn, grei — cr. până — cr., transito grei, — cr. până — cr., transito de mijloc — cr. până — cr., transito ușori — cr. până — cr., transito sērbesci grei 46 — cr. până 47 — cr., transito de mijloc 46 1/2 cr. până 47 1/2 cr., transito ușori 46 — cr. până 47 — cr., îngrășăți cu cucuruz — cr. până — cr., îngrășăți cu ghi dă — cr. până — cr. per — cumpēni dela gară.

Bursa de māruri din Budapesta dela 16 Aprilie n. 1891.

Sēmīnțe	Qualitatea per hect.	Prețul per 100 chilogr.	Qualitatea per hect.	Prețul per 100 chil.
Grâu		dela până		dela până
Bănățeneș vechiu	76	—	77	—
Grân dela Tisa	76	9.20	9.35	9.25 9.40
Grâu „Pesta”	76	9.15	9.30	9.20 9.35
Grâu de Alba-Reg.	76	9.20	9.35	9.25 9.40
„Bacsa	76	9.20	9.35	9.25 9.40
Grâu ung. de Nord	76	9.05	9.20	9.10 9.25

Sēmīnțe	Solul	Qualitatea per hect.	Prețul per 100 chilogr.
Sēcără			dela până
Orz			dela până
„Nutref de vinars de bere		70—72	7.70 7.90
„Ovēs		60—62	7.05 7.30
Cucuruz (porumb)		62—64	7.40 7.75
„bănăț.		64—66	7.90 8.90
„de alsolui		89—41	7.15 7.50
Meiu Hrișcă		75	6.75 6.80
		78	6.70 6.75
		—	7.50 7.75

Māruri pe termen.	Grâu	de toam.	9.50	9.55
	Cucuruz	de toam.	8.93	8.95
	Ovēs	de toam.	6.73	6.80
	„	de toam.	6.94	6.96
	„	de toam.	7.60	7.62
	„	de toam.	6.61	6.63

Procente diverse	Solul	Ouren
		dela până

Sem. de trif.	Lucernă ungurească	40.—	46.—
Oleu de rap.	roșie	42.—	48.—
Uns. de porc	rafinat	36.—	37.—
	dela Pesta	58.—	58.50
	dela țeară	—	—
Slănină	svēntată	49.—	50.—
„	afumată	35.—	35.50
Sēu		24.50	25.—
Prune	slavon, nou	23.20	24.—
Liectar	bănățeneș	28.—	23.50
„	brută	—	—
Miere	galbniș străcurată	—	—
„	de Rosenan	—	—
Ceară	brut	17.25	17.75
Spirit	Drojinițe de spirit	19.50	20.—

Cursul pieței din Sibiul.

Din 18 Aprilie n. 1891.

Hărtie-monetă română	Cump.	9.15	vēnd. 9.22
Lire turcesci		10.30	10.40
Imperiali		9.30	9.40
Ruble ruseci		1.85	1.87

Bursa de Budapesta.

Din 16 Aprilie n. 1891.

Renta de aur ung. 6%		—	—
„ „ „ 4%		105.30	101.85
„ „ hărtie 5%		101.30	101.30
Imprumutul căilor ferate ung.		116.25	116.25
Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (1-a emisiune)		113.50	113.50
Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (2-a emisiune)		98.75	98.75
Amortisarea			

AVIS!

Subscrisul imi permit a aduce la cunoscinta mușterilor mei, că în urma unei vândări însemnate am primit o a doua parte mare și bine sortată cu

VESTMINTE DE PRIMĂVARĂ pentru domni și copii.

Totodată aduc la cunoscinta, că în urma legăturilor mele comerciale sînt în pozițiune de a da marfa mea consistătoare din materii excelente, gustoase și de executarea cea mai modernă cu 50% mai ieftină decât toți croitorii din piața de aici; primesc comande de tot felul, care prin croitorul meu — un croitor academic ce a absolvit în Dresda — vor fi executate în modul cel mai elegant. Un bogat sortiment de materii interne și externe stă la dispozițiune. Lucrurile ce nu convin se pot schimba.

Mustre gratis și franco.

Sibiu, Aprilie 1891.

Cu distinsă stima

Josef H. Rosenthal.

[1050] 2-3

INSTITUT TIPOGRAFIC ÎN SIBIU.

Se află de vîndare:

Plicuri oficioase

adresate: direcțiunii financiare, — oficiului de dare r. u., — tribunalului reg. ca judecătoria a cîrșilor funduare, — scaunului orfanal comitatens, — primăriei comunale, — judecătoriai cercuale, — protopretorului cercual.

község elöljáróságától.

A tekintetes megyei árvaszéknek

Hivatalból. Portomentes.

ügyben.

100 bucăți 50 cr.

Institutul tipografic în Sibiu.

Strada Măcelarilor Nr. 21.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI“.

- 1. Pădureanca. Novela de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș., elegant. Un exemplar cu prețul redus dela 40 cr. sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.
2. Fata Stolerului de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
3. Ce n'a fost și nu va fi. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
4. Pipéruș Pétru. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
5. Păcală și tîndală. Anecdota de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.
6. Jucării și jocuri de copii. De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
7. Teiu legănat. Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
8. Colăcărutul. Obiceiurile țăranilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
9. Fiica a nouă mame. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
10. Povestea lui Ignat. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.
11. Sfântul Nicolae. De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
12. Înderșnicul. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
13. Blăstem de mamă. Legendă populară din giurul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
14. Bunica de Bojena Némcová, tradusă din limba boemă de Prof. dr. Urban Iarník. Un exemplar cu prețul redus dela 1 fl. sau 3 lei la 60 cr. sau 1 leu 20 bani.
15. Vlad și Catrina. Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
16. Din bătrâni. Ghiciri, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
17. Pe pământul Turcului de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
18. Căldărușa cu trei picioare. Poveste franțuzească de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
19. Cenușoata. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
20. Un pețitor înderșnic. Novela de Björnsterne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
21. Prietenul meu Vîntură-Teară. Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
22. Scăpăratoarea. Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
23. Fata Craiului din cetini. De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
24. Strigoaica. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
25. Draga mamei. Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
26. Taina unei vieți. De Björnsterne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
27. Vecinii. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
28. Păcală în satul lui. Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
29. Sgârșitul. Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
30. Lumea proștilor. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
31. Nusciu-împărat. Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
32. Dina-împărăteasă și peana ei aleasă. Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
33. Fulger. Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
34. Spice de aur. Culese de dascălul Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
35. Un idil în Roșeni. Novela de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
36. Baba iadului. Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
37. Princesa fermecată. Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
38. Dina mărgărelelor. Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
39. Doi copii. Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
40. O partidă în patru. De Antonio Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
41. Posacul bun de inimă. Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradus de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
42. Croitorul și cei trei feciori. Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.
43. Mica Fadetă. De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
44. Rusalin pécourarul. Poveste de Nicolae Trimbițoiu. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.
45. Roma învinsă. Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de I. L. Caragiari. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.
46. Clara Milici. Novela de I. Turghenev. Traducere din limba rusă de Enea Hodoș. Un exemplar 40 cr. sau 90 b.
O sută de ani. De Ioan Slavici. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și preste tot vîndătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Mersul trenurilor

pe liniile orientale ale căii ferate de stat r. u. valabil din 1 Octomvrie 1890.

Table with multiple columns showing train routes and fares between cities like Budapest, Sibiu, and various regional stations. Includes sub-tables for routes like Budapest-Predeal, Predeal-Budapest, etc.

Nota: Numerii încadrați cu linii groase însemnează carele de noapte. Editura și tiparul Institutului tipografic, societate pe acți în Sibiu, sub responsabilitatea lui Ioan Popa Necșa.